

Forsikring betræffende, at skulle være underkastede den ved Forordningen af 25de Januar 1828 hjemlede hurtige Rettsforfølgning.

Da nu allerede Lov af 19de Februar 1861, § 55 ved at foreskrive Stempelafgift for Policer har ophævet de af hine Begunstigelser, der maae ansees at være af væsentligt Interesse for de paagældende Foreninger, og der ikke findes nogen skjellig Grund til, at de øvrige Begunstigelser, der ikke kunne betragtes som nogen væsentlig Betingelse for disse Foreningers Virksomhed, fremdeles skulle vedblive at bestaae, har Ministeriet troet, at samtlige de heromhandlede Begunstigelser burde bortfalde, og det saameget mere, som der ved en sliq total Ophævelse af de ældre Bestemmelser indtræder en Lighed for samtlige Foreninger, af hvilke saaledes den ene ikke begunstiges i sin Concurrence med andre Instituter af samme Art.

Af den ovenfor udviklede Grund ville altsaa ogsaa de, forskjellige Kreaturforsikringselskaber tilstaaede, Begunstigelser være at ophæve.

Hvad dernæst de forskjellige Bankinstituter angaaer, da fremtræder først og fremmest Spørgsmaalet om, hvorvidt de Nationalbanken indrømmede Begunstigelser i den heromhandlede Henseende fremdeles skulle være gjældende.

Ifølge Decret af 4de Juli 1818, § 50, er det nemlig tilladt denne Bank til dens Sedler, Bøger, Assignationer samt alle Slags Forretninger og Forskrivninger, som fra den og i dens Navn afhandles og udfærdiges, at bruge ustemplet Papir, ligesom ogsaa de Bevisligheder, som Banken har modtaget eller herefter maatte modtage for de samme givne Fordringer af 6 % i rede Sølv af alle faste urørlige Eiendommes Værdi, maae udstedes samt stedse kunne transporteres uden stemplet Papirs Brug. Fremdeles maae og de Forskrivninger, hvorved noget overleveres Banken som haandsaet Pant, udstedes paa ustemplet Papir; og endelig er det tilladt, at de Forskrivninger, hvorved for bevilgede directe Laan paa faste Eiendomme, saafremt saadanne nogenstunde skulde finde Sted, gives Pant for disse, maae i Betragtning af

den bestemte korte Laanetid udstedes for et Aar paa stemplet Papir af anden Klasse.

I sin til Ministeriet i Genhold til Sammes ovennævnte Bekjendtgørelse af 22de Juni 1861 under 4de November næstefter indgivne Anmeldelse har Nationalbankens forenede Bestyrelse til Styrke for, at de Banken i ommeldte Retning givne Friheder fremdeles skulle vedblive at bestaae, fremhævet, at der i Bankens Decret, til Tilkjendegivelsen om, at Riggsbanken, som var grundfæstet paa Statens faste Eiendomme, ifølge det Kongelige Tilsagn af 30te Juli 1813 nu skulde gaae over til at blive privat under et nationalt Interessentklub af Statens Grundeiere som Hovedactiehavere, er af den souveraine Monarch foiet den allerhøieste Udtalelse: „Til den Ende gives herved den nationale Bank sin Decret, hvilken skal være dens Grundlov og indeholde ligesom dens Forpligtelser saaledes ogsaa dens Rettigheder, Friheder og Benaadninger“, samt endvidere i § 1 det Kongelige Tilsagn: „at ingen Befaling fra Kongen eller hans Efterfølger i Regjeringen skal nogenstunde middelbar eller umiddelbar indvirke i Bankens alene ved dens Decret og Reglement lovbundue Bestyrelse eller nogenstunde tilstede Indgreb af hvad Navn nævnes kan i Midler og Penge, som Banken hos sig har i Forraad eller Bevaring“, ligesom ogsaa at det i Slutningen af Decretien hedder: „Saaledes har Kongen givet Nationalbanken i Kjøbenhavn sin Decret, som skal gjælde for 90 Aar“.

Der tale vistnok stærke Grunde for den Anskuelse, at Nationalbankens Decret ikke er en Lov i Ordets sædvanlige Forstand; men en Regjeringsaet, der ved at indrømme Interessentklubets for den begrændset Tid visse Begunstigelser som Bederlag for den Byrde, der paalagdes samme med Hensyn til Consolideringen af Statens Seddelgjæld og Dyrekholdelsen af Landets Pengevæsen, stiftede en Art contractmæssigt Forhold imellem Stat og Bank. Men hvad man end maatte mene om Bankoecroiens Forhold til Lovgivningsmagten, saa har ialtfald en dyreføbt Erfaring beviist den overordentlige Bigtighed af, at denne ikke eensidigen forrykker det ved Decretien be-